

ζουν οι δύο Ξύλινοι ήρωες του «Ρωμίου», ο Περιωλέτος και ο Φασουλής:

Π.—Ποιός είν' αυτός ο Νικόλαος, βρέ Φασουλή, τόν ξέρεις;
Φ.—Είς τόν Θεό σου, Περικλή, μη μου τόν αναφέρεις.
'Ακούς εκεί! πώς γύριζε τάχα με μίαν 'Αγγλίδα...
Π.—Και πού τήν ηύρε, βρέ, αυτή τήν άσπλαγγη;
Φ.— Ούκ οίδα.

Και δ η θ ε ν πώς έπήγαιναν περιπατο κ' οι δύο,
και δθην έτι έκανε πολύ σπουδαίο κρυσ
και δθην δει βρέθηκαν κ' οι δύο στα Πευκάκια,
και δ Καρπούζης, φίλε μου, δίχως θυμό και κακια
—'Τίς ει; τούς λέει, κύριοι;—'Βεργιουέλ', τού λένε,
κ' έπειτα ακούζουν, Περικλή, οι 'Ελληνες πώς φταίνε.
—'Τίς ει; τούς λέει, κύριοι;—'Σπικ ιγγλις' τού φω-

(ναζούν,
και δίχως λόγο κ' άφορητή τόν άγκυκτυτάζουν.
—'Τίς ει; τούς λέει, κύριοι; Και τέτοια δέν τά νοιώθω'.
—'Γκόντεμ!' αυτός τού άπαντά και τούδειζε τού γρόθο».
—'Κατά τόν περι φυτειών και πευκακίαν νόμον,
τούς άπαντά μ' ευγένειαν, αλλάζετε τόν δόμον».
Αυτοί όλιγον προχωρούν, ό χωροφύλαξ στέκει,

και όπως πέφτει, Περικλή, φρυχτό ά-
(στροπλέκι
του δίνει μία, τού δίνει δύο, τούς δίνει
(τρεις και δέκα
σκουζεις ό 'Αγγλος δυνατά, σκουζει και η
(γυναίκα.

'Ο 'Αγγλος λέγει: Νί κ ο λ σ ω ν και 'Αγ-
(γλική Πρεσβεία,
και άντιτάσσει, Περικλή, τή βία εις τή
(βία!

'Αρπάξει τού μπιστούνι του άμισσος ή 'Αγ-
(γλίδα...

Π.—Μά πού τήν ηύρε, Φασουλή, τήν ά-
(σπλαγγη;

Φ.— Ούκ οίδα.
Και να μία μπιστουτιά καλή τού φέρνει
(στο κεφάλι.

Τότε ό Καρπούζης γίνεται φωτιά κ' άνε-
(μοφόλη.

Και όπως λύκος άγριος όρμά κατά προζύ-
(των
και κείνα φεύγουν έντρομα να σόσουν τήν
(προβία των,

τοιουτοτρόπως, Περικλή, και ό Καρπούζης
(τρέχει
και μετά γενναϊότητος τού Νικόλαου τiz
(βόρχει.

'Ε! τώρα τά χροιάστηκε κ' ή ευγένης
('Αγγλίδα.

Π.—Μά πού τήν ηύρε, Φασουλή, τήν ά-
(σπλαγγη;

Φ.— Ούκ οίδα.

'Εν τούτοις εις τήν φοβεράν εκείνην τρι-
(κυμίαν
τρέχει και ή Νικόλαϊνα προς τήν 'Αστυ-
(νομίαν.

—'Τι θές, κυρά Νικόλαϊνα; τής λέει ό
(κλητήρσος
κ' αυτή τού δείχνει, Περικλή, αίματωμέ-
(νας χείρας.

Αυτός άμισσως έννοει πώς κάτι θα σμι-
(βαίη
κ' εις τά Πευκάκια γρήγορα μαζί της ά-
(ρεβαίνει.

Και ταυτα τά περι πευκίαν, Καρπούζη και 'Αγγλίδος
άλλ' ήδη περιπλέκεται ή θεσις της Πατριδος.»

'Ο Λοικας Καλπούζος —τόν όποιον ό λαός έλεγε Καρπούζη— μετά
τήν άποφυλάξαι του, ξαναγύρισε στας 'Αθήνας κού... άνοιξε καφε-
νετο στην πλατεία τόν Πευκακίον, δηλαδή στον τόπο... τού έγγλή-
ματος! 'Ολοι δε ένδομήτως έπεδομάζαν τήν προή του, γιατί τήν
εποχή εκείνη ή ένδικη φιλοτιμία είχε βαθεία πληρωθή. Κόσμος πολλές
έπηγαυε στα Πευκάκια να πιη καφε «στον Καρπούζη», πού όλοι τόν
έθεωρούσαν θύμα τού Βρετανικού έγωισμοϋ. Και ό Καλπούζος έκα-
μάρισε και διηγότανε προθύμως «πώς τού τις έξερξε τού 'Ιγγλέ-
ζου!». 'Ως τά βαθεία τού δε γραμάτια δεχότανε τις επισκέψεις εκεί-
νων πού ήθελαν να μάθουν από τού στόμα του τήν άληγή του ίστο-
ρικού έπεισοδίου.

'Ο λόρδος 'Αρθούρος Νικόλαου, άφού ύπηρετήσε πρεσβευτής της
'Αγγλίας σέ διάφορα κράτη, στα 1910 διορίστηκε μόνιμος ήμψπονο-
γός τών 'Εξωτερικών. Πέθανε πρό διετίας
στα 1928.

'Ο γιος του Χάρολδ Νικόλαου, ή άδελφή
και είνε συγγαμαεινς μεγάλης άξίας. 'Ο σέο
Χάρολδ Νικόλαου διακρινεται για τά φιλελ-
ληρικά του αισθήματα, τού δε 'Εθνικό μας Πα-
νεπιστήμιο τόν άνεκήρυξε έπίτιμο διδάκτορα.

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΚΕΡΑΥΝΟΥ

Οι έπιχρυσαι όβελίσκισι τού ναού τού Σολερωάντος. 'Αρπέλια
... άλεξικέραυνα! Τι γράφει ό Πλίνιος. Βέλη κατά τού σού-
ρανον. Τό άλεξικέραυνο ενός Πάπα. Τα παλούκια τών χωρι-
κών. Περιεργες προλήψεις και δοξασίες, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι άνθρωποι είχαν άνεπαθεν τού φόβου τού κεραυνού και για
τόν άπομακρύνουν, κατέργαυαν σέ διάφορα μέσα, τά όποια φυσικά
δέν ήσαν τόσο τελειοποιημένα, όποις τού σημαντικό άλεξικέραυνο.

Κάτωσ ξένος ιστορικός παρατηρεί, ότι ό περιφημος ναός τού
Σολωμόντος στα 'Ιερουσόλυμα, παρέμεινε άπορόβλητος από τούς κε-
ραυνούς επί μιά χιλιετηρίδα και πλέον. Τό άποάδει δε αυτό στο πλη-
θος τών έπιγυρόσων όβελίσκων, οι όποιοι σκεπάζανε τις στέγες του
και οι όποιοι άποτελούσαν ένα πρώτης τάξεως προφυλακτικό σύστημα
κατά τού κεραυνού, μαζή με τούς μεταλλικούς σωλήνες, διά τών ο-
ποιών συγχωνοούνταν με τις δεξιμανές τού βουνού.

'Ο Κολομεύλα πάλι αναφέρει σέ κάποιο σύγγραμμά του, ότι ή
ιδρυτής της Ταυρωικήης θρησκείας Τάρ-
χων, θέλοντας να προφυλάξη τού σπίτι του
από τούς κεραυνούς, φύτεψε γύρω του κλη-
ματα πού έκαναν άσπρα στεφάλια.

Επίσης οι κάτοικοι τού 'Ινδοστάν, σέ
παισιότερα χρόνια, φύτεναν γύρω από τά
σπίτια τους κάκτους και πίστευαν ότι μ'
αυτά τού μέσον δέν είχαν φόβου από τόν κε-
ραυνό.

Κάτι άνάλογο αναφέρει ό Πλίνιος ότι
έκαναν και οι ιερείς ενός ναού τού 'Απόλ-
λωνος, οι όποιοι φύτεγαν όλογομα διάφες.
'Υπήρχε δε πράγματι τότε ή δοξασία, ότι
άτ' όλα τά φυτά μόνον ή δάφνης, ως ιερό
φυτό τού 'Απόλλωνος, μένον άπορόβλητες
από τόν κεραυνό.

'Ο όσιος Πλίνιος αναφέρει, ότι ό βε-
ρμανός δέν προχωρεί στο έδαφος σέ βί-
βως μεγαλύτερο από πέντε ποδών, και ότι
όσοι φοβόινταν τόν κεραυνό πρέπει να σκε-
πάζουν τις κατοικίες των με... δερμάτινα
φορέας!

Κάτωσ Κτησίας, ό όποιος είχε λάβει
μέρος στην ιστορική έκστρατεία της 'Ασίας
από με τόν Σευωάοντα, διαβεβαίωσε τόν
Κύριον, τόν βασιλέα, ότι άν έπαυσε δού ξί-
φη και τάμνηγε στη γη με τή μίτη προς
τά πάνω, δέν είχε φόβου ούτε από χαλάζι,
ούτε από κεραυνό!...

Τό πιο νόστιμο όμως —και πιο άπίστευ-
το— άτ' όλα είνε κείνο πού γράφει κάποιος
ό 'Ηρόδοτος. Λέει δηλαδή, ότι οι άρχαιοι
Θάσες, όταν ήθελαν να διαλύσουν τά ά-
γριαίμενα σίννερα και να προλάβουν τούς
κεραυνούς, έρχογαν προς τόν οίκανό βέλη!

Επίσης οι Γαλάται, καθώς αναφέρει
ένος άλλου συγγραφέως, όταν έσπώσθη
θύελλα, κάμφονταν τά ξίφη των στη γη,
άνυταν κοντά τους δάδες και αλάμαζαν οι
ίδιοι κοντά, με τήν ιδέα ότι είνε άσφαλι-
σμένοι.

Οι Γαλάται πίστευαν ακόμα, ότι ό κε-
ραυνός χονότανε μέσα στη γη και άργότι-
ρα, κατά τά μεγάλα ήψη, έστερεοποιείτο.

Τό γεγονός μάλατα αυτό έδοσε ίσχυρή σέ κάποιον 'Αβραάμ από
τή Γότθη, να θέληση κατά τού μεσαιοίαν να ψάξη και βρή χριστάρι
στα μέρη όπου έπεφτε κεραυνός!

'Ο 'Αβραάμ αυτός κατεδικάσθη άργότερα σέ θάνατο, κατηγορού-
μενος ως μάρτυς.

'Ο Σίλβεστρος Β', ό όποιος από άπλόσ καλόγερος έγινε Πάπας,
είχε έφύρει κατά τά τελευταία χρόνια της ζωής του ένα είδος άλε-
ξικέραυνου, με τού όποιο πίστευε ότι έξουδετέρωνε έντελώς τόν κίνδυνο
τού κεραυνού.

Κάμφωνε δηλαδή στη γη μικρά ραβδιά, τά όποια άπέληγαν σέ
μισητή κομμάτη και τά όποια έποδοθεύοντο σέ μικρές άποστάσεις άνα-
μεταξύ τους, σχηματίζοντας έτσι μία ζώνη άπορόβλητη από τόν κε-
ραυνό.

Επί της βασιλείας τού Καρόλου τού Μεγάλου, οι χωρικοί όταν ή-
θελαν ν' άπομακρύνουν τού χαλάζι και τόν κεραυνό, έφτιαχνε μεγάλα
παλιούκια, τών όποιων τού έπάνω μέρος φρόν-
τιζαν να σκεπάζουν με χωριά.

'Ο Κάρολος όμως ό Μέγας καθήργνη
αυτή τή συνήθεια, μ' ένα διάταγμα τού στα
789, άποκαλώντας τη «άισχύμια νοσηράς
δαιταδαμίας».

ΕΞΗΝ ΚΑΛΜΙΤΕΧΝΙΑ

'Ο 'Ερωσ (Τού Φρατζέσκο Μπαζαζάκι)

